

САДРЖАЈ Нада Ђорђевић: Лужички Срби, њихова историја и култура.....3	Јан Бранкачк:
Лужички Срби у средњем веку - основне линије за њихову историју од VI до XII	
века..... 11	Почеци лужичкосрпске историје и станишта племена
11	
Привредне и друштвене прилике у току прелаза у феудализам, (VI-X век)	
11	Култ и уметност познородовског
доба..... 14	Политички развој и ратови за независност (631-
990)..... 15	Под војно-политичком влашћу немачких феудалаца у XI-XII
веку..... 17	Економске промене, унутрашња колонизација и социјални, развој у XI и XII веку
18	
X. Шустер-Шевц: Порекло и историја етнонима Serb "Лужички Србин"	
22	

2

Лужички Срби

Нада Ђорђевић: Лужички Срби, њихова историја и култура

Лужички Срби, најмање словенско племе, живело је до уједињења обе Немачке у Источној, а данас у Савезној Републици Немачкој, у области на истоку од Берлина према пољској граници, на југоистоку према чехословачкој граници до Дрездена. Деле се на две области, које су у свом историјском животу биле највећим делом раздвојене, а самим тим су живеле и развијале се под различитим политичким и друштвеним условима. То су Горња и Доња Лужица, од којих је прва била у саставу Саксоније, у нешто бољим условима, а Доња у Прусској, у горим. Језички припадају групи западнословенских језика и деле се на две, по некима, говорне варијанте, горњолужичкосрпску и доњолужичкосрпску, али је то један народ и један језик. Верски су подељени на католике и протестанте. До Другог светског рата писали су готицом и латиницом, данас само латиницом. Има их још око 100.000, и то је све што је остало кроз векове од бројних племена која су се током сеобе народа од II до IV века била населила на граници Источноримског царства као миран земљораднички и сточарски народ.[1] Око 500. године они су самостална политичко-војна целина са својим жупанима и војводама, који би се пред опасностима и ратовима на краће време уједињавали, а после опет остајали раздвојени све до појаве Германа и њихових освајачких похода. Данас је етнички најбоље очувана Горња Лужица, јер су за њу у Саксонији били нешто бољи услови. Центар њиховог политичког и културног живота је град Будишин (Bautzen). У свим областима Лужице они данас живе с бројно надмоћним Немцима, који су током векова били овамо систематски колонизовани. После последњег рата међу њих су насељени Немци протерани из граничних чешких области Судета. И још један разлог што више скоро нема чисто српских насеља јесте експлоатација површинских наслага мрког угља, који се налази испод вековних српских насеља. Села су уништена, становници расељени у градове међу Немце, где су у мањини, а на њиховим баштама, воћњацима и њивама никао је џиновски комбинат Црна пумпа. Они себе називају Србима: Serbja, Serb, Serbowka а, а нас Južni Serbja. Са њихових првобитних насеобина насилно су сатерани у простор између Лабе и капија Берлина, између Будишина и Кочебуза, некад мочварно и пусто земљиште, које су они својим вредним рукама у већем делу претворили у убав крај. Лужичке Србе су сачињавала бројна племена, од којих су били најзначајнији Милчани и Срби, па Ободрити, Љутићи, Велети, Гломачани, Стодорани и др. У VII веку жупан Дерван, *dux ex gente Surbiogum*, пришао је Самовој држави, а у VIII и IX веку дошло је до спајања неких племена у циљу одбране, али после завршетка борби или погибије жупана (неким се знају и имена, као Милодух, Драговит) они би се поново раздвојили и тако разједињени, не стигавши ни да формирају своју државу, падали један за другим као плен франачких и германских феудалаца у њиховом

напредовању на исток. Па ипак, овај миран народ срчано је и упорно бранио своју земљу и слободу и задавао велике бриге освајачима. Тако неки историчари тумаче да су име племена Љутића добили зато што су били љути борци и задавали непријатељу страх. Тако су нпр. освајачи предвиђали да ће борба око српске тврђаве Гане бити лака и завршити се за два дана, а она је трајала читавих двадесет дана. На њеном месту подигли су град Мајсен, који им је послужио као база за нападе и пут за немачку даљу експанзију. Карло Велики је 805. године, да би што ефикасније онемогућио одбрану Срба, установио Limes sorabicus, појас у коме се оружје није смело продавати Србима. Овај limes није представљао етничку границу. После победа освајачи су својим војницима дозвољавали као наград

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com